Я часто думаю, чому ти так самотня, —
одна з найкрасивіших доль у світі;
ці сірі очі, пильні, сумовиті, —
чому ви не знаходите нікого, крім дзеркал,
а в дзеркалах — себе і суть свою подвійну,
ледь-ледь прикриту флером абсолюту,
росою часу,
інеєм чекання,
терпінням дзвону — як іще,
О, як іще мені тебе назвати?

А може, так і треба? Може, ти
загинеш як сніжинка на долоні,
коли чиєсь тепло зруйнує цю самотність?

І, може, ця самотність — лише форма
твоєї ідентичності п'янкої?

І та любов, яка тебе знайде —
тебе ж і знищить?

Я люблю тебе.